

получатъ, но важно е, че днесъ това не се подава още никому.

Великото не се подава нито на разказване, нито на рисуване. Това сж опитали всички художници, всички поети и писатели. Нѣкой художникъ иска да нарисува едно красиво лице, както го вижда. Започва да го рисува день—два—три—година, но все не остава доволенъ. Чъртитъ е нарисувалъ правилно, но като погледне портрета, вижда, че нѣщо му липсва. Какво липсва на портрета? — Красотата, която прави човѣшкото лице велико, вдъхновено. Това, именно, е Божественото въ човѣка, което не се подава на човѣшка ржка. Най-после художникътъ захвърля настрана четката, боитъ и се отказва да рисува. — Не, човѣкъ не трѣбва да се обезсърдва. Той трѣбва да е доволенъ отъ това, което днесъ, при даденитъ условия, може да направи. Въ бждеще, когато развие своитъ заложи, той ще може да постигне нѣщо повече.

Сегашнитъ условия на живота представятъ предисловие на цѣлокупния животъ. Човѣкъ има много още да учи, докато дойде до дълбоко разбиране на законитъ на материята, върху която той живѣе. Той не подозира даже, че твърдата почва, върху която стъпва, е мъртва, съставена отъ милиарди умрѣли, мъртви трупове, както и отъ множество заспали сжщества, съ непробудено сѣзнание. Когато житното зърно, което е жи-